

Reflex 39/2005

Pojišťovna stáří

Pravděpodobnost, že jednou bude každý z nás starý, je velice vysoká. Zabránit tomu může snad jen smrtelná nemoc nebo nehoda. V tomto ohledu skutečně nemá smysl se na stáří pojišťovat, ale prostě na stáří spořit, jak před časem doporučoval prezident Václav Klaus. Přesto musí mít každý penzijní systém a jeho případná reforma silný pojistný charakter. Já sice mohu příchod vlastního stáří s velkou pravděpodobností předpokládat, ale kolika let se vlastně dožiji a jak dlouho budu potřebovat penzi, to abych hádal z křišťálové koule. Mám jako čtyřicátník věřit průměrnému věku dožití současných šedesátníků, který počítá statistický úřad? Nebo mám věřit trendům za posledních deset, dvacet, třicet let? Co když medicína postupující milovými kroky všechno změní? Co když budu mít v životě prostě štěstí a dožiji se devadesátky či stovky ve zdraví? Mám si opravdu tolik spořit - a naspořil bych na to vůbec? A co když potom zemřu nečekaně dříve? Stáří neboli doba dožití je prostě také pojistná událost. Dobrý penzijní systém musí být nejen systémem spořicím, ale zároveň i pojištěním pro případ dlouhověkosti. Dlouhověkým garantuje výplatu penze až do smrti, i když si tolik nenašetřili. Většina lidí za tuto jistotu ráda zaplatí tím, že v případě příliš časného úmrtí jejich zbylé penzijní úspory propadnou.

DANIEL MÜNICH JE EKONOM NA CERGE- EI